

بسم الله الرحمن الرحيم

چه وقت گفتگوها و شعارهای پوچ به عمل تبدیل خواهد شد؟

(ترجمه)

خبر:

وزیر خارجه مصر، بدر عبدالعاطی روز چهارشنبه در کنفرانسی خبری در انقره با وزیر خارجه ترکیه، حقان فیدان به بررسی چندین موضوع مهم پرداخت که از جمله این مسائل، وضعیت غزه و سودان بودند. در خصوص غزه عبدالعاطی اظهار داشت که با وزیر خارجه ترکیه درباره مذاکرات جاری در نیویورک پیرامون طرح پیشنهادی آمریکا برای تشکیل نیروی بین المللی ثبات در غزه گفتگو کرده است.

در ارتباط با تحولات سودان، وزیر خارجه مصر تأکید کرد که دو طرف در خصوص وضعیت بحران سودان به یک نظر مشترک رسیدند و بر لزوم توقف جنگ و مخالفت با هر گونه طرحی برای تقسیم سودان تأکید کردند. او افزود: «موقف ما کاملاً هم‌راستا است و توافق داریم که جنگ باید متوقف شود و راه حل سیاسی در اولویت قرار گیرد. همچنین حفظ وحدت سودان و تمامیت اراضی آن اهمیت حیاتی دارد و ما به شدت با هر طرحی برای تقسیم آن مخالفت می‌کنیم.»

این نشست در حالی برگزار شد که بحران‌ها در غزه و سودان همچنان ادامه دارد و جامعه بین‌المللی به دنبال راه‌حل‌های دیپلماتیک برای پایان دادن به درگیری‌هاست.

تبصره:

وزیران خارجه دو منطقه بزرگ اسلامی (مصر و ترکیه) گردهم می‌آیند تا درباره مذاکراتی که در نیویورک بر سر پیش‌نویس قطعنامه‌ی آمریکا درباره تشکیل نیروی بین‌المللی موسوم به «ثبات» در غزه جریان دارد، گفت‌وگو کنند و سپس با غرور اعلام می‌کنند که دیدگاه‌های‌شان درباره توقف جنگ در سودان و مخالفت با طرح‌های تقسیم آن، کاملاً هماهنگ است!

اما پرسش اینجاست: مصر چه کرد؟ ترکیه چه کرد تا حمام خون در غزه و سودان پایان یابد؟ رؤسای ترکیه و مصر چه اقدام مؤثری انجام دادند تا جلو نسل‌کشی‌ها و جنایات وحشیانه را بگیرند؟ ارتش‌های‌شان کجا هستند؟ چرا در برابر فاجعه‌هایی که امت اسلام را غرق خون کرده، خاموش‌اند؟

کم‌ترین چیزی که می‌توان گفت این است که آنان فقط نظاره‌گر بوده‌اند؛ اگر نگوییم خود در توطئه‌ها بر ضد غزه و سودان شریک‌اند. هیچ کاری نکردند اما با اشاره‌ای از انگشت ترامپ یا نمایندگانشان، هر دو حکومت به حرکت درمی‌آیند تا بخشی از طرح آمریکایی را در غزه و نقشه‌ی تجزیه‌ی سودان را اجرا کنند؛ همان طرحی که ظاهراً با آن مخالفانند!

مصر و ترکیه اگر بخواهند، می‌توانند نیروی عظیم و اثرگذار در عرصه‌ی سیاست جهانی باشند؛ بلکه هر یک از آن‌ها به تنهایی نیز می‌تواند چنین جایگاهی داشته باشد. اما حکام زیون و بی‌اراده‌شان از مردانگی و غیرت تهی شده‌اند؛ راضی‌اند در رکاب آمریکا حرکت کنند، فرمان‌هایش را اجرا نمایند و خواست‌ها و منافعش را بر خواست‌ها و منافع امت مقدم دارند.

اکنون وظیفه‌ی امت اسلامی است که این حکام بی‌کفایت و ذلیل را از کرسی قدرت پایین‌کشند، آنان را چون دانه‌ای بی‌ارزش از میان خود بیرون اندازند و عزت و کرامت ازدست‌رفته‌ی امت را بازگردانند. این کار تنها با وحدت سرزمین‌های اسلامی زیر پرچم خلافت واحد بر منهج نبوت ممکن است همان خلافتی که الله سبحانه و تعالی وعده داده و رسول الله صلی الله علیه وسلم به آن بشارت داده است.

تا زمانی که این هدف تحقق نیابد، امت اسلامی همچنان تابع و منفعل خواهد ماند؛ تماشاگر رویدادها، نه سازندهی آنها و از تأثیرگذاری در سیاست جهانی خبری نخواهد بود.

نویسنده: خلیفه محمد از ولایت اردن

24 جمادی الاول 1447 ه.ق.

15 نوامبر 2025 م.

مترجم: حسین سلحشور